

Na přebalu: Pibižuch a OMV při hře v Grébovce (Jaro 2001)

Vpravo: Štěpán u jezu před Pavlovicemi (Jaro 2001)

Dole: Slavnostňák na táboře (2002)

Předposlední strana:

Nahoře: Opékání kuřat, Malčice 2001

Dole: Mlýnek vyfocený dlouhým časem, Malčice 2002

Na zadní straně: Horolezec Qík na vrcholu skály „Sedm Špicí“. Nutno podotknout, že se nahoru nedostal po stěně, ale obešel to zadem :-) (Tábor 2001)

Obsah

Předkrm.....	3
Kronika	
Voda podzimní I.....	4
Voda podzimní II.....	7
Sraz	8
Podzimní tábor.....	28
Orienták	28
Kec dřevinový	28
Výří výprava táborová	28
Summit v Jizerkách.....	28
Pražská stovka	28
NášUP	
Vědecký koutek	26
Bylo nebylo	28

První StereoŠUP !

Obrázky, které se nacházejí na přebalu tohoto vydání ŠUPu se nazývají anaglyfy. Jsou to stereofotografie (prostorové fotografie) zpracované tak, aby šly prohlížet dvoubarevnými brýlemi, které jsou rovněž přiloženy. Držte je vždy tak, aby červený filtr byl na levém oku! Fotografie prohlížejte z přirozené vzdálenosti a hleděte na ně pokud možno kolmo. Čím více se díváte se strany, tím méně je výrazný prostorový efekt.

Brýle pečlivě uschovejte! V blízké době by mělo vyjít druhé oddílové CD a na něm i další stereofotografie, v případě zájmu i další 3D ŠUP.

Zvláštní poděkování náleží Kubulovi, který se podílel na výrobě brýlí.

Maďal

Proč čtu ŠUP?

Karel Příhoda, železničář

Jedině v ŠUPu se dozvím jak správně používat semafor.

Inzerát!!!

Hledáme mladé i starší, talentované i méně talentované hudebníky - amatéry, profesionály i začínající umělce, kteří se zajímají o hudbu, rádi ji nejen poslouchají, ale i sami provozují a hlavně mají čas a chuť věnovat se jí ve svém volném čase. Chtěli byste si společně zahrát či zazpívat písničky, které Vás baví a které máte rádi????!!!

Pokud ANO, pak kontaktuje Sovu nebo Maďala, případně svého rádce.

Sova Music

Příspěvky 2003

Již v minulém ŠUPu jsme vás vyzvali k zaplacení příspěvků na příští rok. Ohlas je zatím bohužel nulový, a tak vyhrožujeme znovu: Kdo nezplatí do 31. 1. 2003, tomu bude účtován příspěvek 5 Kč/týden.

Voda I. podzimní - Sázava

polovina září

Nuže, tak jak jsem byl požádán, píši. Jak je zřejmé z nadpisu píši o Vodě první podzimní, která se konala na podzim tohoto roku. Účastníci se, dobře vědí, že tam byli a ti neúčastníci se, vědí, stejně tak, jako ti, kdo se účastnili, vědí, že tam byli, že tam nebyli... jak prosté :). S velkou pravděpodobností se ti účastníci se sešli na jednom z pražských nádraží a vydali se vlakem k Benešovu... jak rychlé. No a někde v té okolní krajině na nás čekal Pan Hroch s Hrochem, Kulem a loďmi... k nelibosti několika účastníků se, jsme se přepravili ještě téhož večera na druhou stranu řeky Sázavy a rozbili, nikoli ústa, tábor... jak šťastné. Druhého dne ráno kupodivu svítilo slunce a my, vydavší se na plavbu vším nebezpečenstvím řeky, svítili radostí... jak poetické. Celkem bylo asi deset lodí, které si to dopluly se svými posádkami až ke střelnici, kde se později večer odehrála menší potyčka s tamními majiteli tamní střelnice... jak nebezpečné. Byli dva, ti kteří s námi ztráceli čas, a

v mírně podnapilém stavu. Mumlali, tedy spíše jeden mumlal, zřejmě hlavní a nejvíc podnapilý, něco o tom, že jsme na soukromém pozemku a ať koukáme vypadnout. Kule z něj ještě dostal, jestli je někde poblíž jiné místo na spaní, a tak nastal přesun o zhruba 100 metrů. Tam nás ti samí maníci navštívili o pár momentů znovu. Opět mumlal ten, co předtím a opět něco o tom, že jsme ještě stále na soukromém pozemku, zřejmě každý myslel jiný plácek. Dále nám vysvětlil, že chápe to, že jezdíme do přírody, v dnešní době, že spíme pod stanama, v dnešní době, že si rozděláváme oheň, abychom nakrmili nebohé malé děti, v dnešní době, ale neprominul nám to, že hrajem na kytaru, to se ho zřejmě dotklo, v dnešní době. Ještě podotýkám, že za každým svým slovem říkal jakési „vé“, nebo či co. Strhla se menší potyčka, kdy mírně strkal do Kuleho, ale jeho kamarád usoudil, že je to moc, a tak ho zadržel. Domluvili jsme se na tom, že hned ráno odejdeme a zanecháme po sobě žádné odpadky, nato

odhodil svůj nedopalek do lesa, a jaksi smířený se svým osudem, odešel majitel tamní střelnice pryč a my mohli pokračovat ve večerění a hraní na kytaru, podotýkám; v dnešní době... jak vzrušující :) Ráno následujícího dne jsme vstali, provedli obvyklé a neobvyklé ranní činnosti, zanechali po sobě žádné odpadky a vydali se na další úsek Štěchovicko-Pikovického Úseku... jak napínavé. Odpoledne téhož dne jsme, k radosti mnohým (nebudu jmenovat), dorazili do stanoveného cíle vodní cesty poměrně brzo a tak jsme neměli problémy dostat loď na přívěs, udělat kolečko a rozdělit se na skupinu, která odvezla naše plavidla

k Čajíčkově a na skupinu, která se vydala vlakem do Prahy... jak ukončeníhodné.

Tak, možná o mně ještě uslyšíte... Křeček ;)

Jako (samo)zvaný redaktor bych rád Křečkův zápis trochu zkorigoval. Rád bych předem poznamenal, že Křečkova mluva je poněkud podivná. Možná začínám litovat ty, kteří se s ním vídají častěji. Pokud takhle mluví normálně, pomáhej nám kdo chce...:-).

Sešli jsme se na Vršovicích. Na první vodu

nás nebylo mnoho, spíše jen pár. Večer bylo opravdu dobrodružné se přesouvat bez převlečení na druhou stranu. Ráno jsme zjistili, že jsme klidně mohli spát o pár metrů dál, kde to docela ušlo. Během dne jsme tak půl na půl jezy jezdili a přenášeli. Nejlepší byli tři, které opravdu stály za to. Jeden z těch tří byl opravdu exkluzivní. Ale když už jsem ho sjel potřetí, nějak mi docházely síly. Ostatní byli v normálu. Rarita na téhle vodě byla, že ještě večer okolo osmé hodiny jsme seděli v lodích a pádlovali jak o život. Jeli jsme totiž náhonem, který je před Pěnkavou. Výborný úsek. Na Pěnkavě jsme byli už za tmy. Docela tam bylo dost vody, takže se lodě raději stahovaly. Připadlo mi srabácké nejet Pěnkavu, navíc jsem nikdy nejel jez za tmy, tak jsem se do toho pustil. Až na tu velkou vlnu, která mě dole uvítala, to bylo v pohodě. Měl jsem z toho dobrý pocit. Ten mi za pár chvil zkazili ti místní Macháčci, kteří nás neustále prudili, že jsme v „dnešní době“ v něčem jiní než oni. Nicméně, pohovor

s nimi byl velmi plodný a poučný... ráno jsme vyrazili celkem v pohodě. Je s podivem, že těch lidiček ze stělnice tam ráno jezdilo hodně, ale nikdo z nich už na nás nic nezkoušel. Asi nebyli dost posilnění alkoholem.... Navíc v Žampachu u jezu, na nás zase zkoušeli nějakí rybáři podobné řeči - zřejmě je to tam v těch místech zvykem.... Celkem bez problémů jsme dorazili do Pikovic a začali jsme uklízet lodě. V ten moment začal CUK přinášet nějaké novoty. Že prý potřebuje jet domů tím vlakem co jede za pět minut a takovým fofrem jsem ještě Cuka nikdy pracovat neviděl :-). Přes všechny naše pokusy mu vysvětlit, že se nám to nelíbí (dělal jako, že to nevidí), nakonec přece jenom nenápadně zmizel a běžel na vlak. Takže příště Cuku: rozmysli se už doma, co vlastně chceš!!!

Toť ode mne vše. Zatím..... Diki

Voda II. podzimní - Sázava

V pátek jsme se sešli na nádraží v počtu asi 15 lidí ale vlakem nás odjelo pouze 11. Byli to tito hrdinové: Kule, Turbo, Plác, Tatouch, Kotul, OMV, Sova, Saša, Ondatra, Hroch, Vrápenec. Odpadli Bambul a Kvíčala. Ostatní, to znamená Alfons s Dikim, se přijeli jen podívat jestli opravdu odjedeme. No lodí bylo 10 takže si každý lehce může spočítat že někdo, nebo něco přebývá. Vlak přijel, my nastoupili k Pibižuchovi do vagónu. Pak jsme se asi hodinu snažili nějak zabavit a nakonec jsme stanicí před Čerčanama vystoupili. Kule nám ve vlaku vyprávěl příhody z vody 1. Pak jsme šli směrem k Sázavě. Nedaleko Sázavy jsme se zastavili u Čajíčka, kde jsme se také ubytovali. K večeri jsme si ogrilovali nějaké steaky na dřevě které jsme nařezali elektromotorovou pilou. Večer jsme u ohně na zahrádce chvíli zpívali a potom jsme si šli hrát s vláčkama H0. Potom jsme si vyčistili zuby, aby nám nepáchlo z a šli spát. Ráno, to bylo v sobotu, přijel Maďal. Posnídali jsme bábovku a začali kritizovat Kuleho a Turba za množství lodí a hlavně za množství chlebů. Asi kolem půl jedenácté jsme odnesli lodě od Čajíčka ze zahrady k vodě, abychom zjistili, že vody v korytě řeky je dost. Pak jsem si sedl do lodi, které se přezdívá banán a vyplul jsem. Jedinou výhodou, kterou ta loď měla bylo, že se v podpalubí nedržely myši. Naštěstí jsem našel vylejvátko a tak jsem mohl vodu odstraňovat. Dojeli jsme do Týnce nad Sázavou, kde jsme se jali naobědvávat. K obědu bylo neomezené množství chleba, ale také omezené množství výborné domácí pomazánky. Po obědě jsme sjeli Týnecký jez. Sova se cvaknul, Plác se skoro potopil poněvadž mu natékala voda přes bort. Po vylovení Sovy jsme pokračovali snad nejhezčím úsekem řeky směr Davle. Až jsme dorazili na Pěnkavu, kteroužto jsme sjeli a hned pod ní jsme se utábořili naproti střelnici. Večer se hrálo na kytaru a jedla kolínka. Bohužel jsme s sebou neměli

ani jeden zpěvník. V neděli jsme zjistili, že máme strašně moc času a tak jsme v klidu zabalili a odjeli. Naobědvali jsme se za Krhanicema. Na jezu jsme potkali rybáře, který zastával názor, že šlajsna je pro něj a ne pro vodáky. Byl strašně sprostý na Tatoucha. Pak jsme odjeli do Davle. Bylo nádherné počasí. Ve voleji pod Pikovicema jsem já, Kotul a OMV lovili na stromech utržené rybářské vlasce a háčky. Pak jsme uviděli ostatní jak tahají něco z vody. Byla to plná popelnice tříděného plastu a bahna. V Davli jsme vytahali lodě a šli si hrát s obručemi od obrovských sudů. Potom přijel pan Ahalbert s vlekem. Vlakem jsme se dopravili do Prahy. Maďal, Plác, Hroch a Tatouch šli vykládat lodě. Ostatní se šli domů umýt a spát. Toť konec

Zapsal Vrápenec.

Sraz podzimní 2002

Střediskový sraz podzim 2002

Po x letech jsme se konečně rozhoupali k tomu, abychom se jeli podívat na naše staré kamarády. Sešli jsme se proto s Chechtou a Cigim v pátek 11. října na nádraží Vršovice a odjeli vlakem směr Kácov, kde se koná každoroční podzimní sraz. Ve vlaku jsme potkali ještě Tatoucha, Pláce a spol., ti však vystupovali v Ratajích. My tam měli taky koupený lístky, ale až ve vlaku jsme naplánovali výstup ve Šternberku, a protože byla tma jak v pytli, a my přejeli, tak jsme nakonec vystoupili v oblíbeném Soběšíně. Ráno jsme se vzbudili na větrné hůrce a příjemnou procházkou došli na louku pod Zderadinkama u Losinského potoka. Zde již byla část oddílu, sestávající zejména ze spousty malých pitřísků, částečně Lérlových. Protože bylo nevlídno a místy přšelo, obsadili jsme místní srubovou tvrz Toronto, roztopili pec a určili čertem k večernímu

slavnostnímu ohni Křečka. Někteří odešli přes luka na dříví, většina však započala tradiční kulinářské klání o pramedvědí kost pro nejlepšího kuchtíka. Kubula se svou zástěrou po zásluze vyhrál, já se svým sojovým nesoleným kuskusem mnoho bodů od samozvaných porotců neobdržel. Nicméně se už smrákalo, začalo vytrvale pršet a nastal čas řešit oheň. Maďal s Cigim a spol. vymysleli a postavili stříšku z celt okolo celého ohniště, mokré lavičky jsme vyměnili za suché nebo vyskládali vychytrale prkénky, ohniště se vystlalo dřevěným roštem a na něj byla postavena slušná hranice z pod střechou nařezaných kládin. Výsledkem byl luxusní posez pro celou sešlost. Ještě za tmy přišli dva fousatí Antonínové, tak staří že je nikdo neznal a zanedlouho zase odešli do deště. Oheň byl zapálen bez problémů, hrálo se hojně na kytaru - Maďala a Sovu kvalitně supportoval Cigi, Kule ohříval lívanečky s jablečnými povidly a večer byl celkově vydařený. Někdy o půlnoci dorazil

Cigi, Emil a Chechta přicházející, Kubula kuchtící

Kamna - naše spása

Alfons s úplně malinkým Vavřincem. Ohniště muselo být čas od času vybráno kotlíkem, aby nám stáletrvající déšť nezadusil oheň. Když jsme šli spát, vynořila se z deště

banda mladistvých rybářů, chvíli obhlížela suchou kuchyni, ale po našem sdělení, že tam již spí asi 15 lidí zase beze slov zmizela. V noci déšť náhle ztichl a ráno (poté, co nás Maďal v cca 7 vzbudil dotazem, zda nemáme explosimetr) jsme se dozvěděli proč – celá louka byla bíle zasněžená. Roztopili jsme opět pec a jali se posnídat, vařili turecké, vietnamské, zázvorové a klubové čaje, poslouchali vtipy a přemýšleli o slovech, která v záporu znamenají totéž co v kladu (kupříkladu stvůra-nestvůra, omalený-neomalený, svár-nesvár, sociál-asociál, opovažujse-neopovažujse apod.) Následovala akční hra na kradení kolíku, jejíž pikantnost spočívala především v rozmoklosti louky, na níž se hrála: Kdo upad, such nevstal (zejména Chechta, Cigi, Tatouch a Vavřinec). Poté, co Alfons asi 5x ukradl kolík, nadešel čas odebrat se do Kácova na vlak. S přestupem v Čerchmantech jsme dorazili v podvečer do Prahy. Prostě vynikající akce ;o]

sepsal Emil

Střediskový sraz podruhé

Přestože jeden zápis ze srazu už pro ŠUP napsal Emil, rozhodl jsem se vylíčit ještě pár vlastních dojmů z této akce. Celou výpravu nás provázely nepříjemné události, které nakonec, podle mého názoru, vedly k tomu, že akce byla velmi vydařená a jen tak na ní nezapomeneme.

Začalo to tím, že ve Vysočanech byla spadlá trolej, a vlak na Kutnou horu, kterým jsem jel se šPatníky (Kubula, Paedr, Omv a Mungo), měl již při odjezdu více než hodinové zpoždění. V Kutné Hoře nám samozřejmě ujel motorák, kterým jsme ještě téhož večera měli dojet do Zbraslavic. Další jel až někdy před půlnocí a bylo teprve kolem osmé. Asi po hodině nám jel alespoň motoráček končící v K.H. město a tak jsme se svezli. Setmělými uličkami starého města, evokujícími tajuplná Stínadla, jsme došli do lesa/parku, který je na stráni naproti městu. Tam jsme v břechťanu postavili tropika s tím, že si přivstaneme a v cestě budeme pokračovat až ráno. Byl to nezapomenutelný zážitek. Přímo naproti nám svítilo starobyklé město s chrámem sv.

Barbory - přirovnal bych to například k táboření na Petříně s výhledem na Prahu a sv. Víta. Bylo poměrně chladno a vlhko, ovšem v noci nepršelo. Vstali jsme ještě za tmy a vydali jsme se zpět na nádraží. Motorákem v 7:23 jsme šťastně dojeli do Zbraslavic, tam jsme si dali snídani a vyrazili na cestu.

Trochu přšelo. Na nádraží se zrovna vystřídalily vlaky v obou směrech a tak jsme si první kus mohli zkrátit po kolejičkách. Cestou jsem se bavili o tom, jak to vypadá, když člověka přejede vlak, takže to bylo ode mě vlastně velmi didaktické, nikoliv nezodpovědné :-). Napojili jsme se na modrou a po nějakých sedmi kilometrech jsme došli do městečka Čestín, zmiňovaného již r. 1352. Odtud jsme pokračovali po silničce na Kasanice, česaje okolorostoucí jablka. Pak jsme sešli do údolí Losinského potoka, kterým se klikatí cesta k tábořišti. Terén byl často dost těžko schůdný (louky byly plné vody), byli jsme mokří a cesta se zdála nekonečná. Na místě srazu nás čekalo několik dřevěných staveb ve stylu dovikozápadového městečka a hlavně kamna, ve kterých

Zasněžený přístřešek na slavnostňák

už hořel oheň.

Postupně se scházeli další a další lidé - dokonce dorazili i Chechta, Emil a Cigi. Odpoledne jsme se pustili do vaření soutěžních jídel. Kubula si přivezl krásnou kuchařskou zástěru, kterou si hned na začátku získal sympatie poroty a nakonec se svým vepřem a rýží hladce zvítězil. V druhé kategorii soutěžili rádci. Přijde mi nesmyslné, že většina poroty téměř vůbec nepřihlíží k originalitě pokrmu. Myslím si, že je to velmi důležitá součást, navíc to lze posoudit (narozdíl od chuťové kvality) celkem objektivně. Například bří. Nejedlí uvařili výborné kuře na sladko a přesto se u některých setkali se zdrcující kritikou. Podobně dopadl i můj výtvar, a tak se na mě nesmíte zlobit, že jsem si ho jako člen poroty obodoval sám :-).

V podvečer začal hustý vytrvalý déšť a okolí se pomalu měnilo v bahniště. Po zkušenostech z jarního srazu jsme z Výrů vymámili cely na Zubříka a postavili jsme z nich střechu okolo ohniště. Slavnostňák tak mohl proběhnout i přes neustávající slejvák (slývák?) a všudypřítomné bahno. K povinnostem čerta (Křeček) patřilo mimo jiné vybírání vody z ohniště, jinak by se oheň brzo utopil. Hned po obligátní Kri-nolíně jsme strčili kytaru Cigimu a když začal, všichni jsme zůstali vejrat jak puci. Profesionální hudebník se přeci jenom pozná. Přiměl i ty nejzatvrzelejší odpůrce hudby potleskávat a čvachtat bahnem do rytmu až dlouho do noci. Mohl by s námi jezdit častěji. Slavnostňák byl snad jeden z nejlepších, co jsem zažil.

V noci mě vzudila náhlá změna - přestalo pršet. Ráno jsem vykoukl ze stanu a ejhle: Venku byla zasněžená krajina!! Zažili jste to někdy? 13. Října! Nadchlo mě to natolik, že jsem na nějakou dobu zapomněl, že ležím v bahně a mám mokré skoro všechny

věci, včetně spacáku.

Dopoledne jsme se povětšinou hráli u kamen. Cigi nám ještě něco zahrál na kytaru a mezitím sníh na louce téměř roztál. Dohodli jsme se, že jsme už stejně celí mokří a zabahněný a že si zahrajem kolíky. Byla to vskutku akční a neobvyklá hra. V zápalu boje jsme už ani nevnímali, že probíháme vodou po kolena i výše. Pronásledovaný Cigi dokonce neváhal udělat v bahně několik kotrmelců. Nakonec jsme prohráli na plné čáře, ale bylo to fakt kůl.

No a pak už jsme jen došli do Kácova na vlak a vydali se domů. A to je konec této povedené akce. Doufám, že s mým hodnocením bude alespoň někdo souhlasit.

Maďal

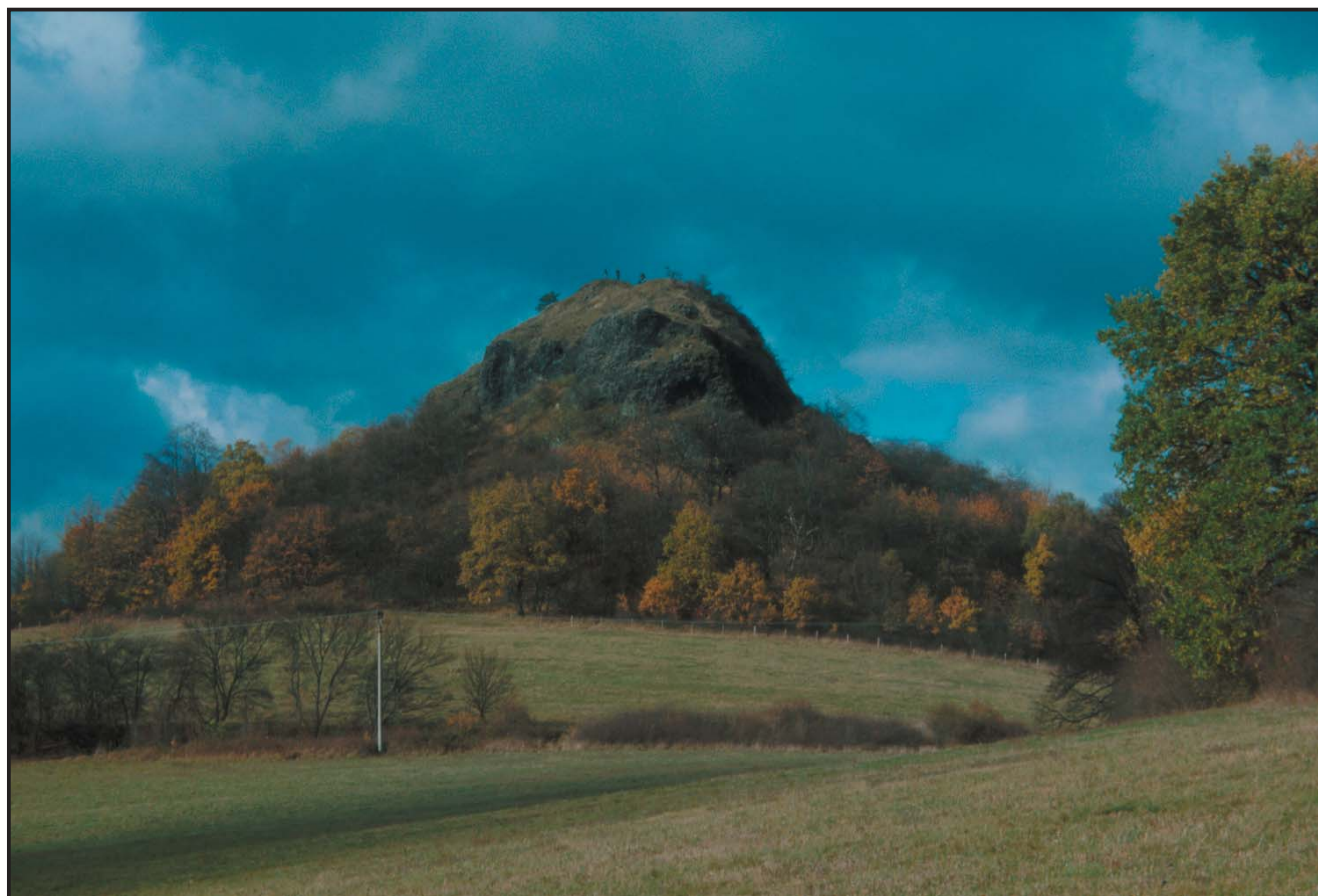
Rozebírání přístřešku

Podzimní tábor

Podzimní tábor 2002 u Provodína

Freitag

V pátek jsme se sešli na Hlavním nádraží u pokladny 24 v 16:59. Nastoupili jsme do osobáku, a jeli do Provodína u České Lípy. Ve vlaku jsme hráli macháčka a bůhvíco. Pak jsme přeseďali na motorák, se kterým jsme jeli až do Provodína. Byla tma a zima, což je na podzimní večery jasné, že? Šli jsme chvíli po asfaltce, a pak jsme šli okolo ohrady pro krávy. Trochu jsme zabloudili, ale pak jsme tu nemovitost přece jen našli, a uvnitř jsme si zapálili oheň v krbu. Někteří ještě dojídali své zbytky od večere. Já jsem spal na patře, kde nebyly postele. Ale mě to trochu vadilo, neboť jsem měl v tomto případě spacák na nic. Ale každou chvíli jsme čuměli z patra dolů, přičemž jsme zdemolovali třetí tyčku zleva. Ne, že bych

Signalizování z Panny (čedičového suku)

byl na to pyšný. Šli jsme spát...

Samstag

Když jsme ráno rozlepili oči, a šli dolů, oheň v krbu už hořel. Potom, s 10ti vteřinovým zpožděním, Kule přinesl záviny a nakrájel je. Dobrou chuť! Po snídani jsme šli hrát satelit (na minulém táboře jsem to hrál s bombou a rozbuškou). Ti velcí byli obránci území. Ti malí museli donést satelit doprostřed a udělat s ním spojení-zvoneček. Hráli jsme to asi šestkrát. K obědu byl chleba s pomazánkou která nám došla asi po pátém mazání. Po obědě jsme myslím pouštěli draka, kterého Pibižuch hned rozlomil. Turbo nám s tím docela dost pomáhal, což je pro nás pocta. Nasýtli jsme se večere a šli pařit k ohni. Sobota byla u konce. Šli jsme spát...

Sonntag

Neděle. Ehm, ehm... Po snídani jsme se teple oblékli, a šlo se ven do přírody. Někdo jen taktak si stačil nalít čaj. Výpravy Pytlí-

šů se účastnili: Turbo, Jana, Kule, Pepin, Pibižuch, Ondatra (já) a Jirka Šli jsme po žluté značce a po chvíli hraní- indiáni, vlci, povodeň, netopýři a přines mi do 13 list tý a toho, jsme došli k Psímu kostelu, kde bylo ohniště, 7 vchodů a rozměry 7×5×9 m. Uvnitř jsme potkali pána a paní, kteří to tu znali a chtěli si tu odpočinout. Pak jsme šli dál až k bráně. Tam jsme se srazili se (Š)patníky. Pak jsme sešli cestičku dolů, a asi po 1 kilometru jsme odbočili nahoru. Šli jsme po zelené až k chalupě. Tam jsme se naobědvali, a hráli si. Kdyžtak to odpoledne někdo z vás doplňte, neboť jsem už poznal, co to znamená sklerotický záchvat. K večeri bylo sejráno. Potom se hrálo u ohně. Šli jsme spát...*(Toho večera se konal slavnostňák, a to na velmi romantickém místě pod duby a s výhledem do kraje. Pozn. Redakce)*

Montag

Po snídani jsme se měli do deseti minut obléknout, a vyrazit k Paně. Potkali jsme cestou úkol, pak jsme později dorazili k Paně.

Odtamtud jsme vysílali praporky zprávu pro Špatníky. Později jsme sešli dolů a obrátili se k chatě. Tam na nás už netrpělivě čekal oběd. Najedli jsme se a šli něco

dělat. Už si ani nepamatuju, co jsme vlastně odpoledne dělali. Po večeri jsme hráli Kátániho. Já jsem asi po 5. hře usnul, takže nemůžu zde popsat, co se dělo potom. Asi už potom šli taky brzo spát. Byl to náročný den, a zítra bude ještě náročnější.

Dienstag

Ráno jsme proloupli oči a šli se nasnídat Tatouchovýho poridže. Potom jsme si šli zahrát kolíky na louku. Byla super rovná, asi jako kdyby jste překloupili misku dnem dolů. Nejdříve jsme přemýšleli, jak to vymyslíme s hranicí. Potom jsme to promysleli. Ale dárečky bych radši už nechal být. Zahráli jsme si to asi desetkrát, a potom jsme šli zpátky do chaty zabalit si. Odpoledne jsme si balili a potom vyšli k nádraží. Nastoupili jsme do vlaku, už byla skoro tma. Přesedali jsme do osobáku, kde jsme potkali vodáky, a po kratším rozhovoru jsme dospěli k názoru, že bude lepší toho raději nechat. Pak jsme dorazili do Prahy, a rozešli se do svých domovů.

Váš Ondatřík

Orient'ák

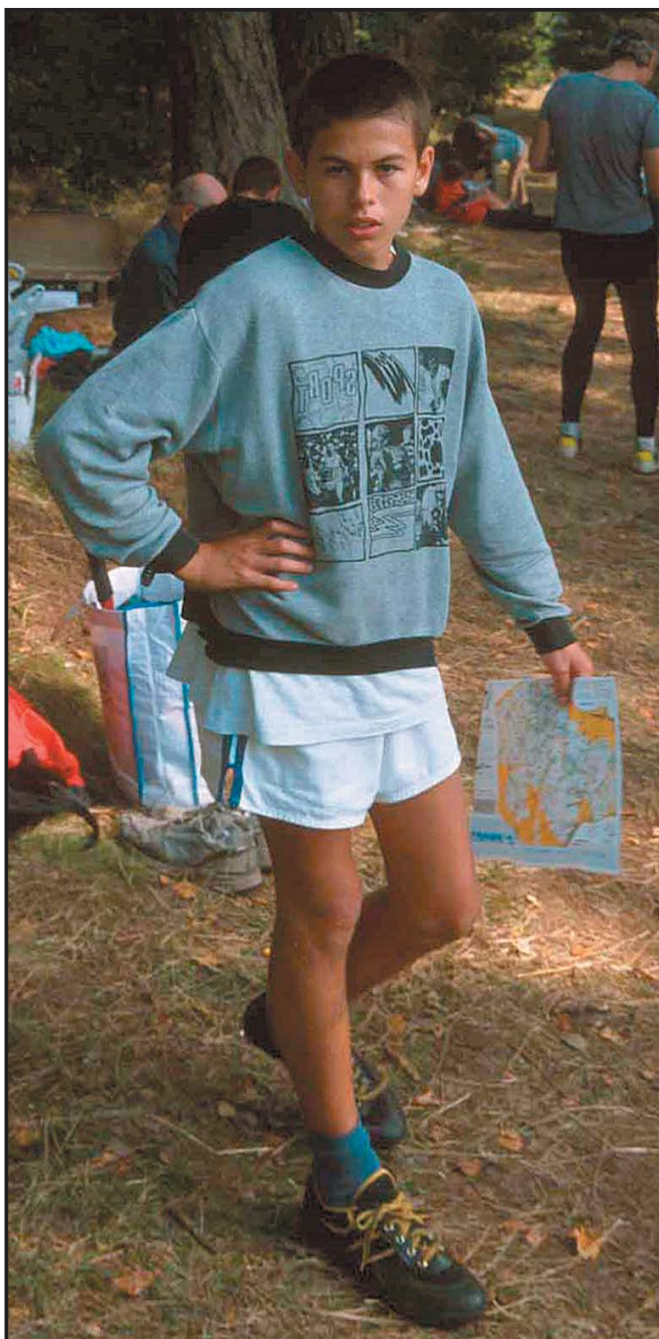
Orient'ák Houska západ

Ráno v 6:30 mne vzbudil pípot budíku. Začal jsem ho hledat v naprosto temné zadní místnosti na stole. Pak konečně Kule rozsvítil a já jsem zjistil, že hledám na špatném stole. Kule se šel osvěžit do koupelny a Kex, Kubula, Pěťa a já jsme se nasnídali. Po snídani jsme přemluvili Kubulu ať jde s námi a povedlo se. Pak přišel Sova, ale nemohl se k nám dostat, protože nás večer Tatouch zamkl. Kule znervózněl a asi po pěti minutách se uklidnil, když našel své klíče v kameře. Z klubovny jsme odešli krátce po osmé hodině. Na zastávce tramvaje jsme si koupili pití a nastoupili do vozu. Na Pavláku jsme přestoupili do Autobusu č. 200 a odjeli směr Bohnice. V buse jsme vzpomínali na Ahalberta, jestli si už začíná balit. Na konečné jsme zavolali Alfonsovi, který řekl, že je na záchodě a že přijede. Přijel asi za 10 minut a my jsme začali proklínat Ahalberta. Pak to Kule

nevydržel a zavolal paní Ahalbertové jestli už vyrazil. Vyrazil, řekla. A tak jsme čekali dál. Kolem půl deváte přijel a my jsme se konečně mohli nasardinkovat do Š 120L. Vzadu seděl na jednom sedadle Ahalbert se mnou a na druhém Sova s Kubulou. Jeli jsme směr Mělník a pak dále na Doksy. Alfons je zručný řidič. V autě bylo dost vedro, protože pan řidič musel topit (topením), abychom chuděrku škodovečku neuvařili. Kubula opět zpíval. Pak jsme se dostali skoro až k Housce, ale byla tam závora. Sova zděšeně vykřikl, že to nestihneme, a ať na to Alfons šlápne, jinak bude startovat jako poslední a ta představa se mu nezamlouvala. Naštěstí jsme to zvládli s asi jenom hodinovým zpožděním. Ale ostatní dorazili současně s námi, takže se Sova uklidnil. Pak jsme se přihlásili u Šéfa a připravili se na start. Startovalo se po třech minutách. Já jsem startoval jako čtvrtý, Kubula jako druhý, Sova jako cca 13. a ostatní nevím. Po startu začal samotný orient'ák.

Ilustrační foto z loňského orient'áku

Ilustrační foto

První kontrola byla schována mezi dvěma skalkami (Ve skutečnosti to byly skalky tři, pozn. redakce). Druhá byla dost těžko hledatelná, protože byla na konci rigolu, ale těch tam bylo asi deset. Pak jsem se už konečně šzil s mapou a začal se orientovat. Třetí kontola byla u takového osamělého kamene. Pak se seaběhlo do údolí a běželo se po cestě až ke čtyřce. Tam jsem se dohonil s Kubulou, a protože to byl jeho první orientňák, tak běžel zbytek cesty se mnou. Pak už to šlo dobře. Běhalo se pořád v pískovcových skalách a já jsem se snažil udržovat

náskok před Sovou. U desáté kontroly nás doběhl Kule a hned za chvíli Jan Hrdlička (vítěz). Pak jsme chvíli bloudili před cílem a nakonec jsme ho trefili. Můj čas byl 3 hodiny a 16 minut a 55 sekund. Pak jsem zalezl do spacáku a sledoval hodiny a doufal, že Sova doběhne o 26 minut později než já. Povedlo se. Chvilku jsme se začali bát, že někde spadla ze skály, kterých tam bylo opravdu dost, ale nakonec doběhla. Kubula vyhrál cenu pro nejlepšího nováčka. Byl tam jediný. Sorry kecám ještě tam byly dvě holky, ale ty doběhly až po vypnutí stopek a neměly všechny kontroly. Pak jsme každý obdrželi malou houstičku na provázku a šli k autu. U auta jsme si rozdělili, kdo sebere jaké kontroly a rozešli jsme se. Když se asi po půl hodině Kubula nevracel a Kule také ne, usoudili jsme, že se ztratil. Po dalších patnácti minutách přišel i s Kulem. Natrhali jsme jablka a nasardinkovali se do auta i s tyčí, kterou Kubula zapomněl sundat z lampiónu. Nakonec jsme ji nějak z auta dostali. Pak mi zazvonil mobil a rozhovor probíhal takto: Hallo, cóóó, kdóóó, kdo volá cóóó, kdóóó, cóóó, kdóóó, cože Turbo cóóó neslyším mám špatnej signál píp píp píp píp chrgkd. Pak si Kubula hrál s Kuleho přední sedačkou. Nakonec jsme asi kolem deváté dorazili do Prahy. Alfons nás rád vysadil a my šli spát.

Zapsal Vrápenec

Kec dřevinový

4.10.2002

Kec se tradičně konal v klubovně. Sešlo se celkem hodně účastníků, proto byla soutěž velmi zajímavá. O tom, jak probíhala, se můžete informovat u kohokoli z účastníků toho litého boje. Bohužel si nepamatuju jaká kola a o čem ty kola v soutěži probíhala, takže je nebudu popisovat. Po ukončení klání a zároveň před tím, než byly vyhlášeny výsledky se hrála elektrika. Náš tým měl sice dost začátečnicků (např. Kvíčalu) v této herní kategorii, ale soupeřům jsme tak dokonale zamotali hlavu, že nebyli schopni uhrát na nás ani bod. Dopadlo to tak, že jsme se vyměnili všichni a u soupeřů byli pořád na začátku. Tímto jsme tedy vyplnili krátkou pauzu, během které se počítaly výsledky.

No a už jsou tady:

Družina	Jméno	Body	umístění	celkem družina
Pytlíci	Pibižuch	24	5	28,9
	Jirka	16	9	
	Kvíčala	3	12	
	Ondatra	25	4	
Špatníci	Kubula	25,5	3	31,2
	OMV	23	6	
	Kex	18	7-8	
	Mungo	18	7-8	
Alfíši	Pěťa	13	10	17,2
	Myšák	11	11	
	Honza			
Výři	AHA	27,5	2	29
	Vráp	28,5	1	

Výří výprava, aneb co z toho nakonec bylo.

V táboře se hemžilo spousty kluků, kteří se připravovali na dvoudenní výpravu.

David, Křeček, Hroch a Vrápenec se vypravili z tábora asi ve dvanáct odpoledne, odhodlání urazit za dva dny asi patnáct kilometrů - tam a zase zpátky. Cestou potkali Alfonse s Alfíšem a chvíli poklábosili s Alfonsem. Potom chtěli jít k Cikánovi se ještě vykoupat, ale jediný, kdo byl proti, byl Vrápenec a říkal něco o tom, že se vykoupe až ve Vltavě, kterou měli přejít cestou za svým cílem. Vrápenec se nakonec rozhodl, že půjde s Alfem až k Vltavě a tam, že na nás počká, což, jak se později ukáže, byla kritická a osudová chyba. David, Křeček a Hroch se šli tedy vykoupat. Když došli k rybníku, ke slezu, kam obvykle chodí, něco tam páchlo (rybník to našťástí nebyl), ale kluci se s tím moc nezatežovali, vykoukali se a až když se oblíkali, zjistili, že tam leží nějaká mršina. Dlouho ji nezkoumali, protože se to hejballo červama. Prošli vesnicí Zahrádka, kde požádali o pitnou vodu a vydali se k Vltavě za Vrápencem. Cesta utíkala docela rychle, cestou se poflákávali a rozebírali různé věci. Když došli k Vltavě, kde (jak jim Alfons předtím řekl) jezdil jeden vodák za druhým, Vrápenec nikde. Hroch zavolal a po něm i David s Křečkem, ale nikdo se neozval. Chlapci sundali bařohy a jemně s nimi praštili o zem, znaveni na ně padli, s tím, že chvíli počkají, jestli se ten Vrápenec náhodou neukáže. Ta chvíle se protáhla asi na dvě hodinky strávené ve spací poloze. Po této době Hroch upozornil, že se zatahuje obloha a že je to v háji, když tady není Vrápenec. Což si všichni uvědomovali, protože Vrápenec měl velmi strategickou věc a tou byl stan. Chlapci se vyhrabali s myšlenkami typu: „Je to v pytli, Vrápenec je pryč i se stanem, jak se vyspíme, doufejme, že nebude lejt ...“ Na druhé straně Vltavy byly skály (po kterých Alf už taky lezl). Chlapci tak, tak přebrodili řeku, kde několikrát zdravili projíždějící vodá-

ky... „ahoj, ahoj, ahoj, ahoj“ ... Na druhé straně našli hodně strmou, ale jak se zdálo, jedinou přístupovou cestu na vrchol, nebo spíše konec. Udýchaní a červení, se chlapci vydrápali nahoru. Zjistili, že je tady krásný a romantický výhled na Vltavu. Nechali se unést a začali z té výšky volat dolů na vodáky Ahóóóój, nazdáááár kucí a jiné kravinny. Po chvílce řvaní, odpočinku a tlachání začal Křeček stavět provizorní přístřešek což David zavrhl s tím, že bude lépe jít ještě výš, tam kde bude více stromů. Přidal se i Hroch a Křeček taky nic moc nenamítal. Chlapci vylezli ještě trochu výš, kde se ukázalo, že tady taky moc stromů není, protože je tu kukuřičné pole, které se táhlo až k Českému Krumlovu. Chlapce docela překvapilo, protože nečekali, že jsou mu tak blízko. Hroch vytáhl z bařohu prázdnou pet-láhev. Chlapci potřebovali vodu. David se přihlásil, že půjde s Hrochem do města,

aby tam nějakou vodu sehnali. Křeček protože byl ten den po zkoušce bdění, zůstal v sedící poloze opřen o batoh s tím, že tady bude hlídat batohy a že si zdřímne. Jelikož Hroch ani David neznali cestu někudy okolo pole, vzali to přímo přes něj směr Krumloff. Zpocení a omlácení došli k pletivu, které ohrazovalo hasičskou stanici. Opatrně pletivo přešli a hledali cestu ven. Prošli kolem vrátnice a byli volní jako ptáci. U prvního domu, který vyznačoval známky života a kde se ten život pohyboval, požádali chlapci o vodu. Nějaký pán v montérkách, který tam zrovna opravoval auto, jim někde vevnitř domu naplnil vodu (naplnil jim láhve vodou). Hroch i Dave slušně poděkovali a byli rádi, že mají vodu, dokud se jí cestou k nějakému krámku nenapili. Oba dva souhlasili, že chutná nějak divně. Když ji prozkoumali blíž, něco v ní plavalo a Hroch ji bez dalšího přebírání, zda je,

nebo není dobrá, okamžitě vylil na parkovišti uzavřeného hypermarketu. A pod ztemňující se oblohou se vypravili najít nějaký spolehlivější zdroj pitné vody. Na menší křižovatce byla pěstí v oku čerpací stanice ÖMV. Oba dva zamířili instinktivně na WC. Zajistili dveře a začali napouštět 100% čistou blahodárnou a vyprázdnili své močové měchýře. Davidovi to nedalo a když zaregistroval mýdlo v umyvadle, svlékl se do půl těla a trochu umyl své zpoceně tělo, které to opravdu potřebovalo (!). Po nabytí čisté vody s pocitem dobře splněné mise se vrátili za Křečkem, ovšem už ne polem, což bylo namáhavé a nepříjemné, ale mírně blátivou, avšak pohodlnou cestou. Křeček si pohodlně, opřen o naše batohy, podřimoval. Příchod Hrocha a Davida jej probudil. „Tady máš vodu, Křečku,“ řekl Hroch a hodil ji po něm. „Ještě že jsme sem nepřinesli tu první vodu,“ prohodil

ještě David. Obloha už byla notnou dobu zatáhnutá a chlapci začali řešit problém, kde uvelebí své unavené šunky. Nakonec, už za deště, si u těch pár smrků mezi srázem a kukuřičným polem postavili primitivní přístřeší, které se později ukázalo jako opravdu velice primitivní (!), nedokonalé a nedomyšlené. Chlapci připevnili mezi stromy vodorovně asi tři klacky a na to jako střechu naházeli, co měli, což byl igelit a dvě ponča. Déšť se na chvíli uklidnil, a tak chlapci rozdělali oheň. Hroch vytasil špek, který byl už trochu cítit. „Zkusíme to vopíct, pak to snad bude f pohodě,“ řekl Dave, zatímco Hroch už špek krájel na

kostičky. Schpeck se krásně vopek a měl výbornou chuť a díky Davovi křupal, protože se mu podařilo převrhnout pánvičku do písku. [Dej] měl pravdu, [dyš] to [vopekli], nebylo po zkaženině ani stopy. A jestli bylo, kluci to neřešili, protože měli hlad je nejlepší kuchař. Po dobrým xnětku si uklidili batohy a boty na místa, kde by nezmokly. Hroch chtěl mít stoprocentně suchý boty, a tak si je s moudrou hláškou, že „je jedno, jestli budeme mít mokrá věci, spacáky nebo batohy, ale musíme mít suchý boty, protože v nich budeme celej den“, pověsil na mřížoví pod igelit a ponča. Pod svíčkou největší tma... se vystřídali ve

čtení jedné skvělé povídkové knížky (Leacock, S.: Literární poklesky). Pořádne se rozpršelo a nejspíš dopadly tisíce kapek a tma nás uspala. Davida vzbudil nějaký vrtící se Hroch, probuzení mu přineslo i zjištění, že má úplně pomočený spacák. Vykoukl ze spacáku, aby zjistil, proč se ten Hroch tak vrtí. „Je v nich spousta vody!!!“ našťvaně hlásí ten Hroch, vezme boty, plné až po okraj, do ruky a začíná je vylívat. V mřížoví se udělaly vaky, jak na ně pořád přišlo, protože bylo tak geniálně vodorovně, že voda nemohla odtéci. A kromě toho bylo taky dost vysoko, právě proto měl David tak mokré nohy. Hroch se snažil vodu vyblít na strany, aby jim přístřeší neprotrhla a nedala jim překvapivou spršku, jenže to dělal tak, že poblíl nejen, sebe, ale i Davida. Hroch zaklel a začal kašlat se slovy: „Na to prdim, musím se zvednout a hýbat se, jinak budu nachcípanej.“ Vstal a začal se oblékat.

„Kam chceš jít?“ zeptal se David. Hroch mu nejistě odpověděl: „Třeba do Krumlova nebo kamkoliv jinam, tady už nemůžeme bejt, se koukni, jaxme mokrý!“ Zdálo se, že Křeček měl nejsušší místo u kmene stromu a v klidu podřimoval dál, aniž nějak reagoval na Davidovu a Hrochovu debatu. Dave ho začal budit: „Křečku, vstávej, jdeme pryč. Křečku! Slyšíš?!“. Křeček se otočil a s přivřenými očima se na nás kouknul. „Jsme úplně mokrý a Hroch chrchlá, jak kdyby měl... Tu беру!“ dodal David. Křeček se na nic neptal, unaveně se zvedl a začal se pomalu dávat do pohybu. Hrocha opravdu naštvalo, když měl ve své pohorce asi tak litr vody. Bylo to dost ironické, protože právě Hroch Davida a Křečka poučoval o tom, jak je důležité mít suché boty. Do patnácti minut byli sbaleni a za deště, s batohy, ve kterých bylo několik litrů vody navíc, se s Křečkovým klením vydali do města. Šli tou blátivou cestou, kterou objevil David s Hrochem, když byli prve pro vodu. Cesta byla teď po dešti samá kaluž a bláto by se dalo vyvážet. Jakmile byli ve městě, zamířili k pumpě ÖMV, kde si chlapci koupili něco xnědku. Pak tři stíny přešly přes křižovatku a po hlavní prošly celý Krumloff až k nemocnici kousek od autobusového nádraží. Před nemocnicí byly tři dřevěné budky, ve kterých se asi přes den něco prodávalo. David a Hroch prošli z legrace první budku, kde našli pověšený deštník, a šli dál. Křeček se ale zastavil ve druhé budce a zkoumal, co to leží pod pultem, kde se mu v šeru zdálo, že tam leží krabice, když tu náhle se ozvalo: „Obsazeno!“ Křečka to vylekalo tak, že vyběhl z budky a začal snožmo poskakovat po silnici a opakoval pořád dokola: „sakra, sakra, sakra, sakra, sakra, sakra, sakra, sakra, sakra!“ Hroch i David na něj koukali

Vrápenec marně čeká u Vltavy na Výry

jako na mimozemšťana. Křeček ve svém skákání ještě dodal: „Děkujeme, že jste nám to řekl.“ Hroch už předtím něco zaslechl, Davovi to musel vysvětlit. Každopádně byl na Křečka, skákajícího a křepčícího, zajímavý pohled. Když se Křeček dostal z šoku, došli na autobusové nádraží, které bylo naproti nemocnici, kterou mimochodem David dobře zná. Chlapci shodili batohy a pod černou oblohou, naproti krumlovské věži, která hlásila tři hodiny ráno, si sedli a snědli něco málo ze svých zásob. Křeček sladce podřimoval opřen o svůj batoh a

David s Hrochem zkoumali nemocnici a debatovali o dost dlouhým autobusu naproti nim. Napadlo je, že by si mohli radši rozvěsit věci na zábradlí, než takhle zevlovat po nádraží. Díky bohu, pro kluky spíše bohužel díky tomu Hroch zjistil, že si zapomněl své luxusní lupule na jejich špatně spacím místě. Což znamenalo, že se pro ně Hroch musel vrátit, ovšem Křeček klidně ležící nevypadal na to, že by teď, ve 3:30 chtěl jít znova zpátky 3 km. A kluci se mu ani nedivili, jelikož měl po bdění a za 3 dny naspal jen asi 6 hodin. Dave řekl, že jde s Hrochem (za což je mu Hroch, tedy já velice vděčen) a Křeček vstal jak zombie, nahodil batoh na záda a šel s nimi. (a Křečkovi se za to velice omlouvám). Polovinu cesty Křečka museli vést, aby neupadl, nebo neusnul za pochodu. Přešli křižovatku u čerpací stanice a na prostranství mezi domečky nechali Křečka i s batohy spát na lavičkách. Polem už šel jen David s Hrochem a jak tak šli po cestě uslyšeli divné štěkání. „To je blbost“ řekl Dave „Psa by takhle v noci ven do pole nepustili, nebo jó?“ Když to uslyšeli znovu, Hroch s pevnou tváří oznámil „To není pes, ale divočák!“ A sakra zaklel David. Chvilí stáli a když nic neslyšeli, pokračovali dál v cestě,

až na místo, kde Hroch naštěstí našel své luxusky. Cestou zpátky, to už začínalo svítat, doufali, že už nezaslechnou žádné podivné štěkání. Hroch s klidem v duši a Davidem, který už byl také v pohodě došli zpět ke Křečkovi, který tu stále podřimoval na jedné z laviček. Chlapci potřebovali také trochu spát a tak si každý ustlal na své lavičce a snažili se spát, ač jim to moc nešlo. Kolem 6-té hodiny se kluci vzbudili a zamířili do pekárny s teplým, čerstvě vonícím pečivem. Koupili si něco chleba, noviny a po nabrání sil, převlečení se a přelouskání novin se vydali směrem do tábora. Do tábora došli. Sice úplně vyčerpaní, ale v pořádku. Takže to nakonec dopadlo docela dobře, dokonce stihli i oběd a pak se oddali svým postýlkám a usnuli tvrdým a bezesným spánkem. A protože všichni byli na výpravách, byl tábor skoro prázdný a kluky nikdo nerušil v jejich zaslouženém odpočinku.

Tento zápis na papír napsal David a do počte přepsal Aha s Hrochem.

Summit NATO, KEC a naše výprava do Jizerských hor

19.11.2002-úterý

Přistání AirForceOne na pražském letišti v Ruzyni a s ním přilet prezidenta Bushe do Prahy.

20.11.2002-středa

Oficiální začátek summitu NATO v Praze. My jsme zasedali týž den, ale až v 17. hodin pod Nuselským mostem, nedaleko Kongresového centra. Konal se totiž KEC. Trochu neobvykle ve středu (v době konání summitu mělo spousta lidí volno a tak se těchto dní využilo k výpravě do Jizerek).

Myslím, že KEC byl na téma hvězdy, souhvězdí a vesmír, ale přesně to nevím, protože jsem přišel pozdě (19. hodin). Po Kecu se ještě promítaly nějaké filmy (tábor, puťák...), ale dostali jsme radu, abychom šli brzo spát, že prý budeme ráno brzo stávat (v 5.hodin!!).

21.11.2002-čtvrtek

Bohužel se to naplnilo a my jsme stávali opravdu tak brzo. Nasnídali jsme se a pak čekali na 6. hodinu. Když konečně odbila, sebrali jsme se a tramvají se přesunuli na hlavní nádraží. Zde jsme se sešli s Mad'alem a Dikobrazem. Potom už jsme nasedli do vlaku a jeli směr Tanvald. Tam jsme přestoupili na ozubený motorák a tím dojeli až do Dolního Polubného. (*Trať je sice ozubnicová, ale motoráky které po ní nyní jezdí žádné zuby nemají, pozn. redakce*) To byla naše konečná, odtud jsme šli pěšky po červené směr nádrží Souš. Po dvou kilometrech jsme přešli po dost chatrně vyhlížející zavěšeném mostku a vystoupali do strmého kopce až jsme se doškrábali k chatě, v které jsme měli bydlet. Poslední došel Kule s klíči otevřel nám dolní chatu. Pak se vydal s Turbem a Tatouchem otevřít horní chatu a zapnout pojistky. Chatu se otevřít podařilo, ale s pojistkami to bylo horší. Až nakonec si Turbo vzpomněl, že jsou pod

Za křovím lze tušit chalupu v Jizerkách

Černá Desná

schody. Sláva máme elektrinu!! Ostatní se mezitím už ubytovali a někteří dokonce už měli zatopeno v kamnech?? K obědu jsme si pochutnali na chlebu s pomazánkou. Po obědě se odpočívalo, četlo, lenošilo, přikládalo do kamen a hrálo ping-pong. K pozdnímu odpoledni se vyrazilo odvyšlat něco semaforem a zahrát nějakou na schovku. K večeri byla bramborová kaše s uzeným masem. Potom co se to všechno snědlo se opět hrál ping-pong. A pak se začala hrát velice zajímavá hra "pirátská baba". Za dvě hodiny se hra nijak zvlášť neposunula a tak někteří odešli spát a ti, co zůstali, ještě chvíli hráli.

22.11.2002-pátek

Jelikož byli všichni unaveni z včerejška, stávalo se dost pozdě (9-10 hod.). K snídani byly k mání buchtičky se všemi možnými příchutěmi a čaj. Po snídani se topilo a pak po družinkách vyrazilo na výpravu. Jelikož jsem byl nemocný, zůstal jsem hlídat chalupu a tak vám neřeknu nic víc než, že se první vrátili Pytlíci, po nich Výři a nakonec

(Š)patníci s holkama (Jana, Madla). Před večerí se hrál ping-pong a k té večerí byla nějaká dobrota, ale už přesně nevím co. Po večerí se hrál p.-p. a pak i ty pirátský dostihy. Večer přijel Alfons s Kubulou, Balounem, Kotulem a Myšákem.

23.11.2002-sobota

Ráno se vstávalo nějak později. Posnídaly se záviny a pak se šel hrát ping-pong. Někteří nadšení piráti znovu rozehráli tu pirátskou honičku, která se předtím vlastně ani nedohrála, protože se pořád s někým někdo hádal o pravidlech a o tom, kde měl svou loď a tak. Nakonec to myslím vyhrál Kule, ale nevím to přesně, a tak se omlouvám jestli jsem případně nějakého jiného vítěze připravil o první místo. V této činnosti se pokračovalo až do doby, kdy služba přinesla oběd (obložené chleby) a položila jej na ping-pongový stůl. Oběd se snědl uvolnil, se stůl a tak se hrál-.... Jelikož jsme hráli ping-pong už vlastně skoro celý den rozhodli jsme se, že si za hrajeme nějaké jiné gamesky. A tak se hrála pan-

tomima, která se těšila velké oblibě. Větší oblibě se však těšily hry následující (vždy s nějakým trestem) 1. mláčení se do stehů a k tomu posílání jmen (ondatra ondatra-kule kule) 2. Na lodi se ztratil sud rumu, ukradl jste ho snad vy? Kdo pane, já pane, já ne pane. A kdo tedy pane? To číslo 8 pane. Kdo pane..... Každý kdo se spletl byl potrestán černou uhlíkovou čarou. Jako nejpravděpodobnější lupiči se ukázali býti Kubula, Pepin a mnoho dalších. Do večere se hrál ping-pong. K večeri byla rýže s protlakem a ještě z něčím. Po večeri jsme zkusili hrát šesti-hru s třemi míčky na jednom stole a pak ještě Maďal točil nějaký ping-pongový video.

24.11.2002-neděle

Vstávalo se neobvykle brzy. Ráno se podávala snídaně (???). Poté se chvíli hrál p.-p. a pak se vyrazilo na procházku něco si zahrát a zasignalizovat semaforem. Šli jsme podél Černý Desný a hledali místo, kde by se dala hrát schovka. Nakonec jsme skončili na takové dost civilizovaně vyhlížející louce. Zde se sehrála dvě-tři kola schovky. Jelikož tato louka nebyla nejvhodnější, vydali jsme se na protilehlý kopec, že si tam opět zahrajeme schovku. Když jsme se tam doškrábali pár lidí tu obsadilo zdejší kamenné útvary a ostatní se je poté taky snažili dobít. Při dobývání jednoho kamene Madla spadla a to z dost vysokého šutříku. Nejprve se snažil Sova přivolat pomoc semaforem, ale pak raději Kule zavolal záchranku mobilem (ten pád vypadal opravdu špatně?!). Všichni, co nemohli nijak pomoci, byli ode-

hnáni do chaty a tak vám nemůžu říct jak to dál vypadalo na místě pádu. V chatě se hrál ping-pong a snědlo se něco k obědu. Po obědě jsem opustili chatu a zamířili směr nádraží. Volal Alfons, že Madla je v pořádku. Na nádraží jsme nastoupili na ten ozubený motorák a v Tanvaldě přestoupili na rychlík. Ve vlaku jsme hráli macháčka, abalone a počítali rakousko-uherský. Na hlavní nádraží jsme dojeli asi v 8. hod. Udělali kolečko a rozloučili se.

Tím skončila naše výprava do Jizerských hor, ale i mezinárodní summit NATO v Praze.

©Kex

R	L	Á	K	C	I	L	D	A	R
E	C	I	N	O	N	I	J	A	O
Á	K	C	I	V	J	E	D	K	Z
L	O	N	R	A	J	J	E	L	T
A	P	E	Ů	Á	Á	T	J	A	Y
K	A	R	H	H	S	A	V	K	L
S	T	O	D	Ů	L	K	Y	S	Y
K	O	L	M	R	A	U	L	I	C
A	V	F	L	K	F	L	O	R	A
Á	K	S	N	A	Č	D	A	R	H

QUIZ PRAŽSKÉ METRO :NAJDI 14
STANIC METRA

NÁPOVĚDA: MŮŽEŠ HLEDAT VE
VŠECH SMĚRECH

Inverze v údolí Černé Desné

Vědecký koutek

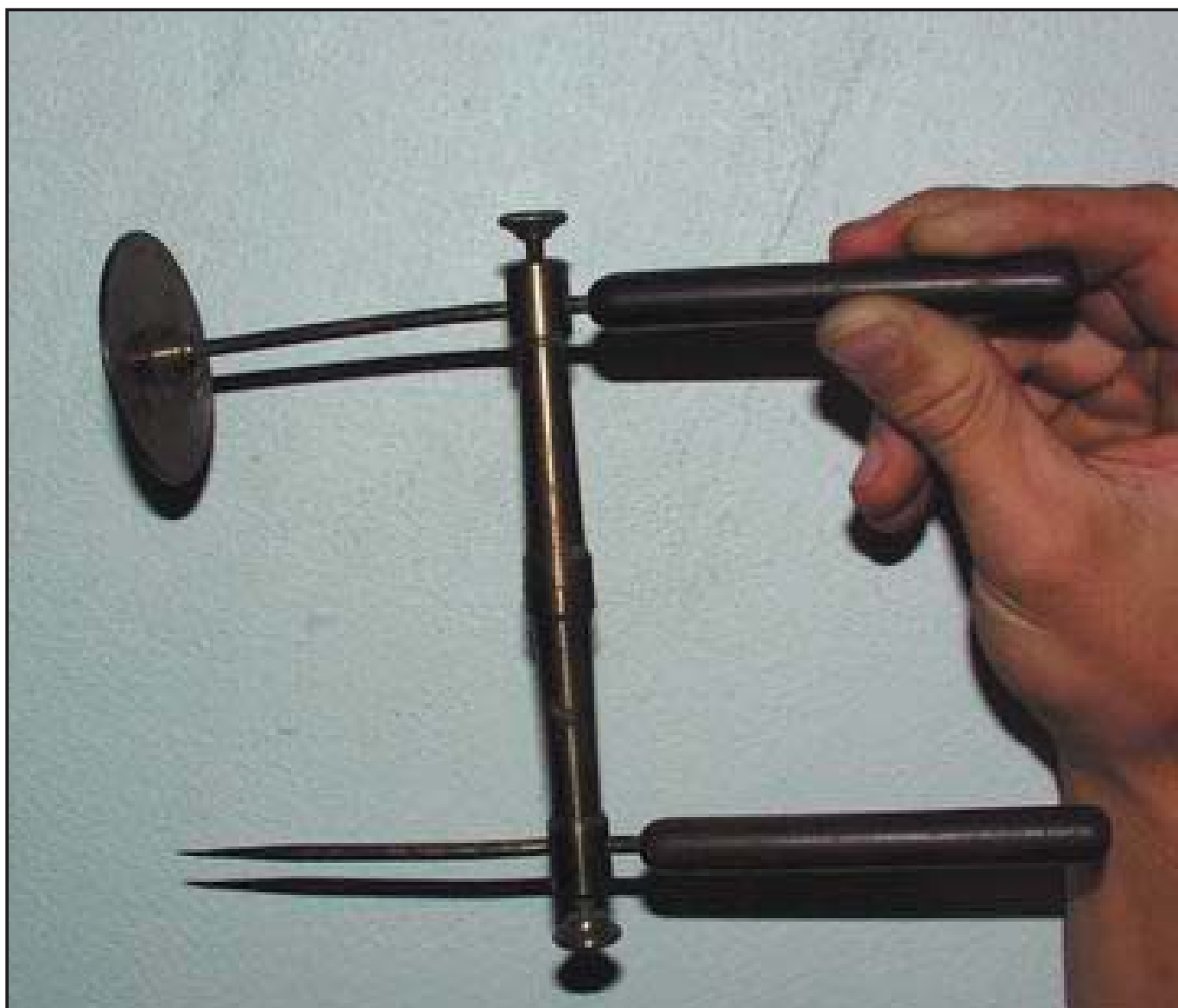
Jistě jste si všimli, že na nástěnce v hlavní klubovně visí jakýsi podivný předmět. Rád bych tímto způsobem apeloval na všechny, kteří ho ještě neviděli a nebo dělali, že ho nevidí, aby se zkusili zamyslet a zkusit říct, co to vlastně je. Protentokrát bych rád připomenul, že je povolené i podvádění (tzn. můžete hledat ve slovnících, encyklopediích či se jenom třeba zeptat doma. Rodiče jsou přece jenom někdy chytřejší ne? Hlavně by se mohl mezi nim ivyskytnout někdo, kdo by se s podobným předmětem už někdy v minulosti setkal. Nevím, zda tuto polosoutěž může někdo vyhrát, protože jsme nenašli cenu pro vítěze, ale třeba se nějaká najde, takže myslím, že to za pokus stojí.)

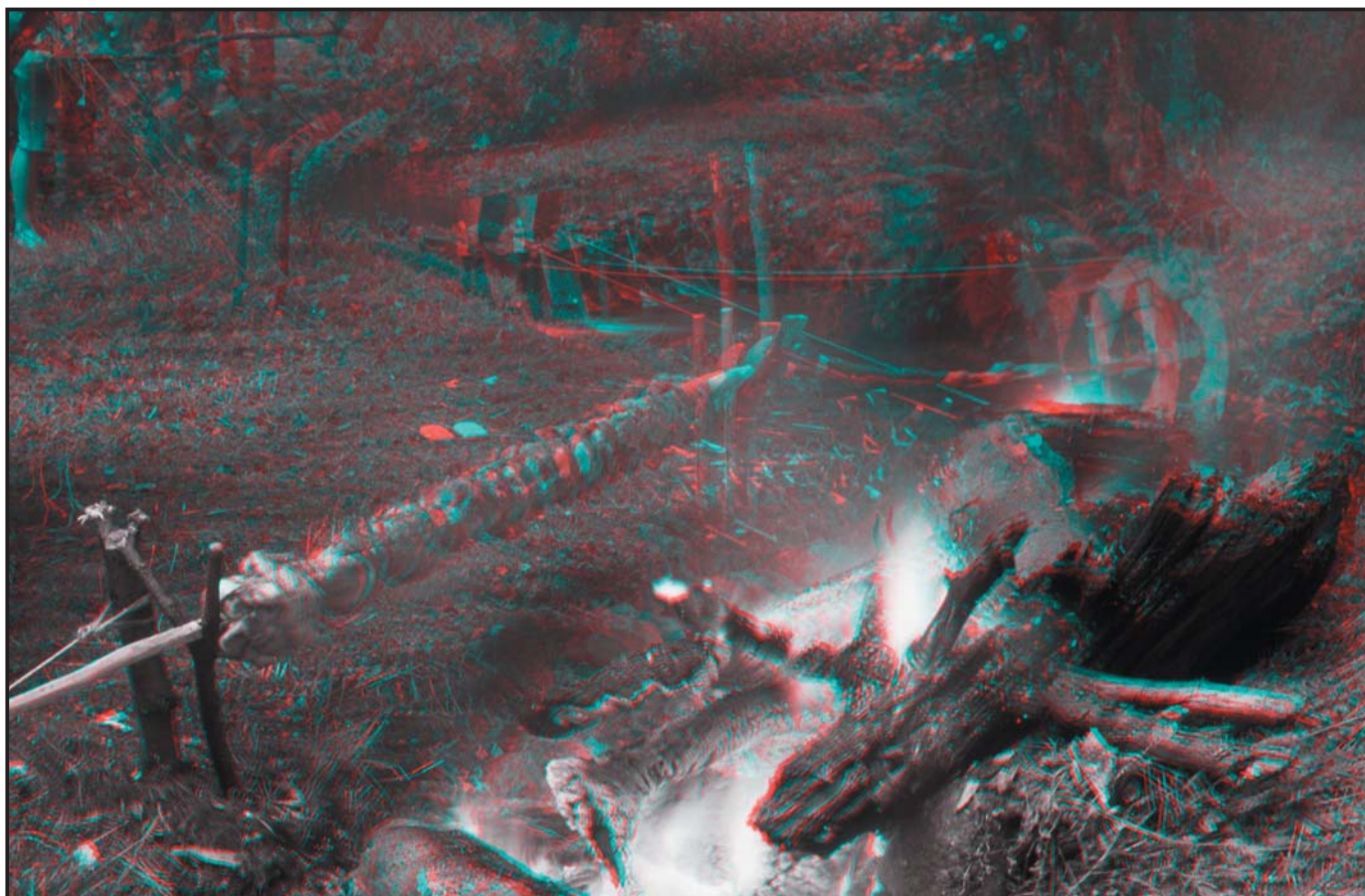
Tento předmět získali jedinci, kteří před odjezdem na puťák pomáhali kdesi v Holešovicích (viz Kuleho zápis) vyklízet skelpy. Předpokládám, že to mají z toho sklepa pana architekta, který Kule tak pěkně popisuje.

Děkuji Vám, že se pokusíte zjistit, co to tedy je za podivný objekt a my se na oplátku pokusíme získat nějakou plnohodnotnou cenu pro vítěze...

Tak zase někdy

DiKi

Velká voda přinesla mimo jiné prodloužené prázdniny, a tak se podzimní vodácké výpravy odložily o týden. O uvolněném víkendu jsme vyrazili poklidit louku v Malčicích, ale málem jsme ji nenašli. Ukradli nám ji pravděpodobně obyvatelé Holešovic či Karlína a shovali si ji do sklepů. A tak jsme si na sportovce trochu zasportovali při přemísťování zeminy a budování hrází.

Obě vody se konaly na dolním toku Sáza-vy. Na první vodě jsme vyzkoušeli noční jízdu a okusili jsme nepříliš vstřícné chování místních. Vše se vynahradilo na vodě druhé, Kde jsme s chutí využili Čajíčkův domek a zahradní grill. Počasí nám nakonec docela přálo, nikdo se neutopil a naopak jsme zachránili jednu utopenou popelnici.

Alfons a Hlad se vrátili z výletu do Turecka, Proběhl kec a několik odvážných jedinců se zúčastnilo orientačního běhu. Z lesa se dříve či později vrátili všichni. Kubula si na cestu Alfonsovou škodovkou pro jistotu vzal cyklistickou helmu.

Na sraz jsme se vydali do Kácova. Po přehlídce našich kuchařských dovedností následoval slavnostňák-bahňák. Ani tentokrát jsme se nenechali vyvést z míry nepříznivým počasím. V průběhu noci přestalo pršet a začalo sněžit. Po roztání sněhu se konalo utkání v kolících.

O podzimních prázdninách jsme se vydali na Provodín. Noční cestu k chalupě za vytrvalého deště a nedokonalé navigace přežili ve zdraví i ti nejmenší, za což si zasluhují obdiv. Výři si mezitím vyzkoušeli nocování pod

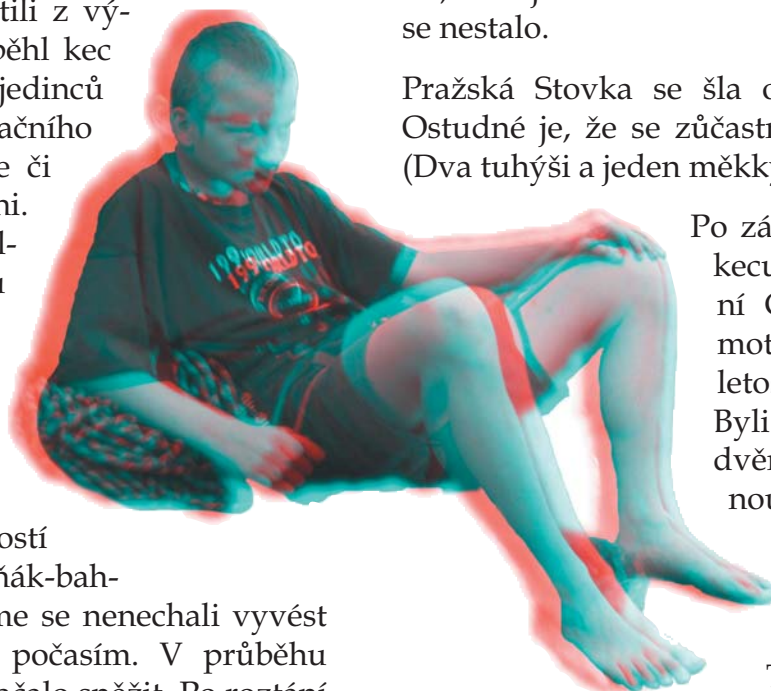
převísem. Alfons úspěšně zahájil hru o keltský poklad. První den bylo hezky, a tak jsme nikam nešli. Druhý den pršelo a tak jsme šli na výlet. Cvičilo se signalisování, lepily se draci a balón. Dokonce se uskutečnil uzlovací kec a slavnostní oheň pod duby s vyhlídkou na Lužické hory. Dlouhé večery bez elektrického proudu jsme si krátili posezením u krbu. V chalupě jsme do odjezdu stačili zničit jen několik málo věcí.

V Praze se konal summit NATO. Proběhl astronomologický kec a hned NATO jsme se vydali do Desné. Celá výprava proběhla ve znamení semaforu a ping-pongu. Po mnoha letech se opět zúčastnila dívčí družina, i když v nepříliš hojném počtu. Poslední den nám trochu zkazil její pád ze žulového balvanu, Měli jsme však velké štěstí a nic vážného se nestalo.

Pražská Stovka se šla opět kolem Prahy. Ostudné je, že se zúčastnili pouze tři borci (Dva tuhýši a jeden měkkýš.)

Po záludném šifrovacím kecu následoval tradiční Guláš-Mikuláš. Samotný guláš byl však letos netradičně dobrý. Byli jsme vybaveni dvěma kamny a půjčenou pramicí, kterou jsme samozřejmě nevrátili nepoškozenou.

Teplota konečně poklesla a tak je čas nabrousit brusle, puky a hokejky. Nezapomeňte důkladně prohledat všechny šuplíky a vybrat vhodné dary pro všechny kamarády. Otužilé čeká mimo zimáku i zimní výprava a zimní přechod ve slovenských horách.

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává stř. ml. Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org

vydáno nákladem: 40 výtisků

příjem příspěvků: SUPERMAŠINA://c:\ŠUP, z.moucka@vupp.cz, diki@volny.cz

uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13

obrazový materiál: CoolPixla 990, Pentáč MZ5N, Nikon LS2000 a občas i další, **tiskne:** tiskárna

informace o předplatném podává: 0800-123456 (zadarmo!!!), **distribuce:** Katapult s. r. o.

Nevyžádané příspěvky se nezvracují. Autorská práva k občasníku vykonává vydavatel, jejich porušení může vést k soudnímu procesu nebo rozbití úst. Užítí části, nebo celku (zejm. k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!